

tinget, nemlig en Post til § 26 med følgende Tekst: Til Foranstaltning til Afhjælpning af Mangler ved Kjøbenhavns Søbefæstning 520,110 Kr. Jeg skal ganske kort anføre de faktiske Omstændigheder, der angaa denne Post. I Foraaret 1898 vare de foreliggende Forhold saadanne, at Regeringen maatte tage under Overvejelse, om det vilde være forsvarligt og rigtigt ikke at afhjælpe de ved Kjøbenhavns Søbefæstning tilstedeværende Mangler, og efter de Undersøgelser, vi anstillede, kom vi til det Resultat, at denne Foranstaltning ikke burde eller kunde udsættes. Ved en kongelig Resolution af 4de Juni forrige Aar blev da Krigsministeren bemyndiget til paa forventet Tillægsbevilling at bruge et Beløb af 500,000 Kr. til det nævnte Formaal. Denne kongelige Resolution er parafferet af mig og af Krigsministeren, der saaledes bære Ansvar for. Manglerne bleve derefter afhjulpne, og da Rigsdagen traadte sammen i Oktober, blev den nævnte Udgift altsaa opført paa Tillægsbevillingslovsforslaget, men Folketinget an-saa det for rigtigt — og det kan jeg vel forstaa — at bringe Spørgsmaalet frem allerede straks i Begyndelsen af Samlingen. Man standsede derfor 1ste Behandling af Finansloven, tog dette Spørgsmaal særlig frem og endte med at vedtage en Beslutning, i hvilken det udtales, at den paa forventet Tillægsbevilling truffne Foranstaltning til Afhjælpning af Mangler ved Kjøbenhavns Søbefæstning ikke kan forsvares ved den Henvisning til ydre politiske Forhold, som Ministeriet har fremsat, og at det som en Følge heraf ikke vil give Ministeriet sin Tilslutning ved Behandlingen af denne Sag paa Tillægsbevillingsloven. Det blev vedtaget af Folketinget den 26de Oktober forrige Aar. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Forhold, der ledede Ministeriet til at træffe den omhandlede Foranstaltning, der jo ogsaa vil være ærede Medlemmer her i Tinget bekendt. Den har jo i sin Tid vakt saa stærk Interesse, og jeg tvivler ikke paa, at alle i dette Ting have fulgt Forhandlingerne i Folketinget, hvor jeg har haft Lejlighed til at fremstille Sagen saaledes, som den maatte stille sig for Ministeriet. Jeg maa kun fremhæve, at naar det i Folketingsbeslutningen

siges, at de ydre politiske Forhold ikke bjemlede en saadan Foranstaltning; har jeg fra min Side gjort gældende, at det ikke alene var dette Moment, der var medvirkende. Det var selvfølgelig et meget væsentligt Moment, at de ydre politiske Forhold vare saaledes, at Freden kunde siges at være truet; men der var tillige et andet Moment. Da vi ved vore Undersøgelser fik Sikkerhed for, at en væsentlig Mangel ved Kjøbenhavns Søbefæstning, nemlig Manglen paa Ammunition, kunde afhjælpes i et Tidsrum af 4—5 Maaneder, saafremt vi straks uden Tøven gik til at gøre de fornødne Bestillinger, der maatte gøres i en udenlandsk Fabrik. Gjorde vi dem ikke den Gang, maatte det stille sig saaledes for os, at de Bestillinger, vi senere maatte gøre, vilde komme til at staa tilbage for de mange Bestillinger, der vilde indløbe fra andre Stater, og som navnlig vilde komme frem i stort Antal paa Grund af den Uro, der var i Luften, saaledes at Fristen i Stedet for at være 4—5 Maaneder vilde blive 9—10 Maaneder. Det er det andet Moment, der selvfølgelig har sin store Betydning. Uanset Folketingets Beslutning mente jeg det selvfølgelig rigtigt at opføre Posten paa Tillægsbevillingsloven; men ved dennes 2den Behandling blev den paa gældende Post udstemt.

Nu foreligger der altsaa for Ministeriet det Spørgsmaal, om vi skulle stille Ændringsforslag her til Tillægsbevillingslovens 2den Behandling for derigennem at søge denne Post optagen paa ny. Dette mene vi dog ikke at ville gøre, og jeg skal i Korthed søge at begrunde hvorfor. Det, der her er Spørgsmaal om, er ikke en Tillægsbevilling i streng Forstand, men derimod en Efterbevilling, Pengene ere jo udgivne, og for saa vidt er der intet at gøre. Det, der bliver Betydningen af en Vedtagelse af denne Udgift paa Tillægsbevillingsloven, er altsaa den, som en Efterbevilling har, nemlig at man fraskriver sig Retten til at gøre Ansvar gældende mod Ministeriet for den paa gældende Udgift. Hertil hører, da det skal iværksættes gennem en Efterbevilling paa Tillægsbevillingsloven, foruden Hs. Majestæt Kongens Stadfæstelse af Loven en samstemmende Beslutning af begge Ting, hvorefter Udgiften optages paa denne Lov.